

Bais Ephraim
April 17, 1994

Aside) Bicycles on Shabbos and Yom Tov: G'zairos in our Times
R' M. Shamah - http://www.judaic.org/halakhoh/yomtob_bicycle.htm

The four usual halakhic issues raised regarding bicycle riding on Yom Tob follow. (Hakham Obadiah Yosef commented on them in Livyat Hen #107 (1986).)

The first issue:

Perhaps something on the bicycle will break and the rider will repair it. Repairing is surely prohibited. Rabbi Yosef Hayim (The Ben Ish Hai) in Rab Pealim I;25 (1901), referring specifically to a bicycle, states:

We should not make new gezerot based on our own opinions; it's sufficient if the people of these generations are careful with the gezerot explicitly specified by the rabbis [of the Talmud]. Therefore it is permitted [to ride the bicycle] in the Erub on Shabbat or on Yom Tob even if only for recreation. In the Addenda, at the beginning of Rab Pealim, also referring specifically to a bicycle, he elaborates further:

I have heard some say that we should forbid [the bicycle on Shabbat in the Erub] because it may break and the person may come to fix it. This is also a vain argument and unworthy of being stated. First of all, it is not so vulnerable to breaking. Furthermore, **we should not make decrees that weren't made by the rabbis of the Talmud**, for if we do there are numerous permitted items which are vulnerable to breakage which we would have to prohibit. We find in Shulhan Aruch Chapter 339 many things prohibited on Shabbat by the rabbis of the Talmud because one may come to write or fix and still we do not apply those gezerot from our own opinion to items not specifically mentioned by the rabbis. Thus, there are many cases where these gezerot that one may come to write or fix could pertain that are permitted because the rabbis didn't apply this gezerot to those cases.

See Birce Yosef [Rab Hida] on O.H. 339: "...`It is permitted to compose a song orally with poetic metre on Shabbat and we don't make a gezerot against it that the person may come to write, **because we only have what was specified by the rabbis of the Talmud.**' This is simple and clear. Tosafot also wrote similarly...`We are not to compare the decrees of the rabbis one to another except where the Talmud compares.' See Sifte Cohen... and Magen Abraham... [who also say this.]"

Hacham Obadiah Yosef cites this view of Rab Pealim favorably.

If a bicycle does break while away from home on Yom Tob, it is permitted to walk it home. A flat tire or disconnected chain does not render the bicycle `mukseh' as it is fit for some use even while in its dysfunctional state, namely, sitting upon.

Of course it is inadvisable to ride on Yom Tob a bicycle whose chain comes off frequently.

The second issue:

Perhaps the rider will go beyond the tehom (2000 amot beyond the last house of the town) which is prohibited.

The same objection that **we don't make our own gezerot these days** applies here also. A further consideration is that the prohibition of tehumim, according to the accepted halacha, is rabbinic. The Talmudic rule that `a gezerot is not made on something which itself is a gezerot' applies. This latter objection is also cited favorably by Hacham Obadiah Yosef.

Additionally, in a large metropolitan area such as Brooklyn is, it is hardly ever the case that someone rides beyond the tehom...

1) Kiddushei Biah – How Easy is it to fulfill Requirement for Witnesses?

תלמוד בבלי מסכת קידושין דף יב עמוד ב
 דרב מנגיד על דמקדש בשוקא ועל דמקדש בביאה ועל דמקדש בלא שידוכי ועל דמבטיל גיטא ועל דמסר מודעא אגיטא ועל
 דמצער שלוחא דרבנן ועל דחלה שמתא עילויה תלתין יומין ועל חתנא דדייר בי חמוה דדייר אין חליף לא והא ההוא חתנא דחליף

אבבא דבי חמוה ונגדיה רב ששת ההוא מידם הות דיימא חמתיה מיניה נהרדעי אמרי בכולהו לאמנגיד רב אלא על דמקדש בביאה בלא שידוכי ואיכא דאמרי ואפילו בשידוכי נמי משום פריצותא

תרומת הדשן פסקים וכתבים סימן קלט

על דבר האשה מרת קהעו"ץ שהיתה בשכבר אשת יצחק מזלצפור"ק, שנפל בה ספיקא אי שריא היא לאינסוכי לעלמא, והתירה מחותני הישיש מוהר"ר טעבי"ל לאינסוכי לעלמא מטעם תרתי שריותא. חדא מחמת שנתגרשה ממנו ע"י גט לפני המשפט באוב"ן, כאשר מבוארת אותה סיבה ומהותה בכתב מוהר"ר טעבי"ל ומתוך העדיות הכתובים בכתבו, והאריך הרב הנזכר למעלה בראיות וטעמים להתיר מחמת אותו גט כמבואר בכתבו. ואיך שריותא מחמת העדות שנתקבל מן הנכרי, שהגיד על מיתתו של ר' יצחק הנזכר למעלה, שראהו מת והרוג כמבואר אותו העדות בשולי האגרת הזאת, הועתק אות באות מן ההעתק ששלח לידי מהר"ר טעבי"ל, וכתוב מתחת לעדים הועתק אות באות מגוף העדות, ואהך שריותא נמי האריך הרב הנזכר למעלה בכתבו ובראיות ובטעמים כמבואר שם. והנה אשריותא קמא מחמת הגט קצרה רוחי לישא וליתן בהנהו צדדין, כי כמה מיני תיוהא/חסרונות/קא חזינא בהו. ואם היינו באים לצדד בכולן להתיר לפעמים היינו צריכין למיעל פילא בקופא דמחטא ואעפ"כ קצת לא היה מספיק, ושמא יראו התלמידים ויקבעו הלכה לדורות על כן לא קאמינא אלא אשריותא תניינא הגדת הנכרי ממיתתו, דלית בה אלא חד תיוהא שהגיד ע"י שאלה, בר מן דין לכאורה נראה דהיה עדות מספקת לענין התרת אשה משום עיגונא. ואהא תיוהא דשאלה חלק הרב הנזכר למעלה בכתבו, דבהך עובדא דידן כ"ע מודו הבבלי כמו הירושלמי דמיחזי מסיח לפי תומן, משום שהיה הנכרי מראה פנים לדבריו יותר מפונדקית, לפי שהגיד כמה מאורעות וסימנים שאירעו בגופו בהריגה ההיא אבל פונדקית לא ראתה רק מקלו ותרמילו, ומשמע בתוס' שיליה יבמות דלא הוי הוכחה גמורה, לא מחזור לי חילוק זה כלל וכלל. דאדרבה הפונדקית היתה מראה פנים לדבריה יותר מעובדא דידן, דהתם אנו רואים ומכירים שיש אמת בדבריה, שהרי הוציאה להם מקלו ותרמילו, אלו היה חי והלך לדרכו ה' מניחו כאן, וגם קבר הראתה להם וראו בו קצת הוכחה ממש משום דבכתה. אבל נדון דידן שהישראל שאל העדות מן הנכרי לא ראה שום הוכחה על המיתה ועל ההריגה רק לפי דברי הנכרי, כיון דלא הכשירו חכמים עדות של נכרי מסיח לפי תומו בלא שאלה, א"כ הדינן לכלל דאורייתא דחשבינן כל עכ"ל פיהם שוא ועיקבא ורמיה כל דבריהן, ואמרינן דכל ההוכחה והסימנים מענין הריגה בדה מלבו כדי להטעות או מחמת שחדים או כמה טצדק? ואיכא למימר דאפ"ל ר' אחא בירושלמי מודה בהא דלא מיקרי מסל"ת. ותו נמי דשאלה דידן גרוע משאלה דאיה חבירנן, דהתם לא הזכירו המיתה כלל אלא ששאלוה היכן הוא והיא הסיחה המיתה לפי תומה. אבל כאן שאל השואל בהדיא אחר מיתה וק"ל. אמנם נראה אחרי שהישיש מהר"ר טעבי"ל התיר זאת האשה קהעו"ץ ונשאת על פיו, והרב הזה מורה הוראה היה כמה וכמה ונסמך להוראה מן הגדולים הראשונים מהר"י אג"א ומורי מהר"ר ז"ל, אומר אני דהך איתתא שרי למיתב תותי גברא דנסבה. דהכי מסיק תלמודא פרק בתרא דיבמות/דף קכא ע"א/ דהא אמרינן נפל למים שאין להן סוף אשתו אסורה, הני מילי לכתחילה אבל בדיעבד שפיר דמי וכתב בתשובת המיימוני הועתק מספר אביאסף, דכל היכא דאין האשה מזידה לעבור על דברי חכמים שריתא, ולא מנדין נמי לא להדה ולא לבעלה דנסבה, כי ההוא עובדא דחסא דהתם לא התירה שום חכם אלא שטעתה בידבורא דר"ג, ואפ"ה שרי, כ"ש נ"ד שהותרה על פי חכם כבר זמן מרובה קודם שבא מהר"ר פרץ ואסרה, דכה"ג לא מקרי כלל מזידה. וא"ת שאני עובדא דחסא דהתם הוי מסל"ת, דהתם דנפל למים שאין להם סוף, ומפרשים התוס' והחיבורים דרובן אין נמלטין אלא חשו חכמים למיעוט משום חומרא דאשת איש ובמרדכי בשיליה יבמות כתב דאפ"ל מיעוט שאינו מצוי הוא, ואיכא למימר דמש"ה אמרי רבנן דדיעבד שפיר דמי, כיון דמדאורייתא שריא אזלינן בתר רובא כה"ג. אבל נדון דידן אי לא חשבינן הך סהדותא דהא נכרי עדותו כשירה בעדות אשת, א"כ מוקמינן איתתא אחזקת אשת איש ואסור מדאורייתא ואפ"ל בדיעבד תצא. מ"מ דהכי נמי איכא להתיר כיון דנפיק קלא דלא פסיק שרבי יצחק הנזכר למעלה מת ונהרג או טבעוהו, ובעל שם היה וישנו לו קרובים הרבה בכמה מדינות, וזה כמה שנים שנשתקע שמו ואבד זכרו, ובעונותינו הרבים עכשיו בגלותינו אנו מפוזרים ומפורדים מעט בכל מקום, ואלו היה חי ברחוק מאתים או שלש מאות פרסה היה נודע ונשמע לנו. וכה"ג מיקרי רובא דשכיחי טובא אע"פ שאינו בא אלא מכח סתמא, הוי כמו סתם סופרי דדייני מגמר גמירי, ורוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן, דאינהו נמי מכח סתמא קאתי. ובמרדכי שיליה יבמות שהבאתי לעיל מדמי להו להדדי מים שאין/שמא צ"ל: שאין להן/ סוף והני רובים, וכה"ג קאמר תלמודא צורבא מדרבנן קלא אית ליה, אם איתא דהוה סליק כו'. ומוכח מהתם בתשובה במרדכי פ' בתרא דאזלינן בתר אומדנא דדעתיה, ואע"ג דמסיק תלמודא לא שנא צורבא מרבנן ול"ש איניש דעלמא, היינו לכתחילה כדמסיק דיעבד אין לכתחילה לא משום דלכתחילה אין לנו לחלק בגזירות חכמים כדמסיק נמי בתשובה דלעיל, דאין לכדות חלוקים מלבנו, אבל דיעבד שפיר דמי למיזל בתר אומדנא דמוכח טובא כי הך. ונראין הדברים בזמנינו אפ"ל אדם בינוני אם איתא דחי הוא עדיין הוה ליה קלא זה כמה שנים, טפי וטפי מקלא צורבא/שמא צ"ל: דצורבא/ מדרבנן בזמן חכמי התלמוד, שהיו ישראל עם רב בכמה וכמה מקומות. ותו דאיכא למימר דמים שאין להן סוף ליכא חזקה דאשה דייקא ומנסבא כדפסיק רבינו חננאל, ועד אחד לא מהימני דהתם משום דאמרי בדדמי לא דייקא ומנסבא כדאיתא להדיא בתלמודא, אבל בנ"ד דייקא ומנסבא, והך מרע לחזקת אשת איש ושרינן לה למיכל אפ"ל בתרומה דאורייתא מהאי טעמא כדאיתא פרק האשה שלום. ועוד דחש הדבר קצת לגרועי האי סהדותא דנכרי מטעם ששאלוהו מים שאין להם סוף, ורבי אחא בירושלמי לא קפיד שאלה, ומ"מ בתלמוד דידן מתיר אפילו מתכוין להעיד, ובמים שאין להם סוף ליכא מאן דשרי. מכל הלין נראה דכיון דאינסיבא הך איתתא קהעו"ץ על פי חכם לא תצא ושריא למיתב תותי גברא.

יחזק: והשתא נכח לחלוקה השנייה דבנדון זה שהיה דר עמ"ס אחר שהגיע לבגת גדולה ויהר משנה וחלי קודם שנאבד והע"פ שקדש את האשה בעלמו כשהיה קטן כיון שדר ענה זמן רב משנהגדיל שאלי. וכמו שהנבחר בס"ד :

תנן בסוף פ"ז דגטין (ד' פ"ח) המגרש את אשתו ולנה עמו בפונדקי ב"ש לאומרים א"ל הימנו גט שני ובה"ל לריבם הימנו גט שני ומוקי לה בגמרא בדאיכא עדי ימוד וליכא עדי ביאה ב"ש הוברים ל"א הן הן ע"י הן הן עדי ביאה ובי"ה הוברין אמרינן הן הן עדי ביאה פי' ואין אדם עושה בעילתו ב"ז ומסממא קדשה. ויש לי לשיין אי הא דאמרינן כיון דל"א עושה בעילתו ב"ז וב"י הן הן ע"ב מסממא קדשה או ביאה זו או שקדשה קודם לכן בפני עדים אחרים בלאח משלשה דרכים שהאשה נקנית בהם כדחתן רפ"ק דקדושין. ונ"מ האם ראיות עדי ימוד הללו אינו מספיק לביחא אשה נקנית בהם כגון שהאיש והאשה לא ראו עדים ולא ידעו מהם אבל העדים ראו בעתייחד דבכ"ג אינה מקודשת כמו שהכחזק לקמן בשם הרשב"א אפי"ה כיון דע"י הן הן ע"ב ואין אדם עושה בעילתו ב"ז אמרינן קדשה קודם לכן ע"י עדים אחרים ודמי לכהא דאמרינן בפ"ב דקדושין (ד' גון) דחוששין לסבלותא ופירשו הגאונים וכמה פוסקים דכ"ט דחוששין דכיון דבלח לה סבלותא חיישין דשמא קדשה כבר בפני עדים אחרים והלכו להם דכ"ג נימא הכא. או דלמא לכהא דסבלותא כיון דרובא מקדשי והדר מסבלי לפרש"י אי נמי מעועא מקדשי והדר מסבלי לפירוש הגאונים איכא למימר דהיא נמי מהם אבל הכא איכ' למימר ילרו חקפו ומעולם לא קדשה דבשלמא אם יש כדאי בעדי ימוד הללו שיחול הקדושין ע"י ביאה זו וכיון דאפשר לו למבעל בביחא שיכוון לבס קדושין דכיון דאין אדם עושה בעילתו ב"ז אמרינן דסממא לשם קדושין בעל דלא כבך היחרא ועבד איבורא כדאמרינן בפ"ק דחולין (דף ד') גבי עומר אוכל נבלת לחיאבון דלא כבך היחרא ואכל איבורא ומה"ט אמרינן הכס חמץ של עוברי עכ"ה אחר הפסח מוחר

מיד מפני שמתלפין אבל היכא דאין כדאי בעדים הללו שהתקדש על ידם איכא למימר דילרו חקפו ולא חיישין שמא קדשה קודם לכן. ובחוספתא תניא

והשתא נדון שלנו שאין כאן לפנינו ע"י אפי"ה שבזמן גדול כה"השו דרים ביחד האיש והאשה לא בני לן אלא עד שיראו בני עדים בלאח וס" ע"א שנתחדו ביחד מי"מ כיון דלא בני לן אלא עד שיראו בני עדים בלאח וס" דאין אוחס ולרין שיכיו העדים שם ביחד כדו שיעור ביאה דאיכא למימר שקדשה בביאה זו מנין שניחוש לכוני הכי כיון דלא בני לן אלא עד שיראו בני עדים בלאח וס" ע"א שנתחדו ביחד מי"מ כיון דלא בני לן אלא עד שיראו בני עדים בלאח וס" דל"ה שמא קדשה למפרע כדכתב הרמב"ם פ"ז מהלכות גירושין המגרש את אשתו ובענה אח"כ בפני עדים קודם שהנשא לאחר בין שגירשה מן הגשואין בין מן האירוסין הואיל ואשתו היכה הרי זו בחזקת שהחזירה ולשם קידושין בעל ולא לשם זנות ואפי' ראו אחת שנתן לה מעות שחזקה הוא שאין אדם עושה בעילתו בלאח וס" ע"א וברי בידו לעשות בעילת מלוה ולפיכך ה"ז בחזקת מקודשת קידושי ודאי ולריבה ממנו גט שני. ומדכתב שחזקה הוא שאין אדם עושה בלאח בעילת זנות וברי בידו לעשות בעילת מלוה משמע משום דבידו לעשות עכשיו בביאה זו בעילת מלוה חזקה הוא דלא שביק היחרא ועבד איסורא והע"ג דאיכא למימר ילרו חקפו מי"מ יכול לשכך ילרו בביחא אבל כל היכא שאין בידו עכשיו בביאה זו לעשות דרך היחרא אמרינן שמא ילרו חקפו ולא חיישין לקידושין למפרע. אלא שקשה לי הרי לפי דברי הגאונים הללו נמי שצ"ע על שפחתו משום הכי חזקה הוא אדם עושה בעילתו בעילת זנות אמרינן דודאי שחררה מקודם והולד הולך אחריו ואמאי ניזויש שמא לא שחררה וילרו חקפו דהא אם לא שחררה קודם לכן אי"א לעשות בביחא זו ביאה דהיחרא ואולי יש לחלק דביחא איסור של תורה כי הכי דבא על שפחתו דעובר על גאו דלא יכ"י קדש כיון דחמיר עפי אמרינן חזקה זו אפילו למפרע דאי לאו דשחררה הוי כיוף נילרו שלא לעבור על ד"ה. אבל חזקה זו דאין אדם עושה בעילתו בעילת זנות דבא על הפנויה אינו אלא מדרבנן בעלמא איכא למימר דקולי ליה הילכך לא חיישין שמא קדשה למפרע וביחרא בלא עליה. וחילוק כזה תמלא בתי"ב סי' ח"ע אליבא דהרא"ש דס"ל דבבא על שפחתו הולך הולך אחריו דודאי שחררה משום הכי חזקה הוא קודם דאין אדם עושה בעילתו בעילת זנות ובבא על הפנויה לפני עדים לא חיישין לקידושין משום הכי חזקה משום דהא דלורייתא וכה דרבנן :

עוד ראוי לזכר אי כה דאמרינן אי"א עושה בעילתו בעילת זנות אי חזקה גמורה הוא וה"ל קידושין גמורים ואפילו להקל ואם צא אחר וקידשה אינה לריבך גט משני או דילמא לחומרא אמרינן לקולא לא אמרינן ואח"ל דחזקה גמורה היא אפילו לקולא מי"מ כה דס"ל לבי"ה דבן הן ע"י הן הן ע"ב אי ס"ל הכי בין לקולא בין לחומרא או דילמא לחומרא אמרינן לקולא לא אמרינן. והנה בחלוקה ראשונה

ובחלוקה השנייה בלא ראה שנבעלה אלא נתיחדה בפני עדים כתב הרמב"ם שם נתייחדה עמו בפני עדים והוא שיהא שני עדים כ אחד אם היחה מגורשה מן הגשואין חוששין לה שמא נבעלה וכן ע"י הן הן ע"ב שכל המקדש בביאה אין לרין לבעול בפ"ע אלא יתייחד לבעול כמו שצויתנו לפיכך לרין גט מספק וברי היא ספק מקודשת וכו' הרי דס"ל דאינו אלא ספק קידושין וכ"כ הטור אה"ע סימן קמ"א בשם הרא"ש וכן דעה כמה פוסקים דאינו אלא ספק קידושין. ומדברי מהר"ם שכתבנו מיימוני הלכות אישות סימן

ועכשיו נבא לנידון שנפנינו דהיחרא דהאי איתחא ע"ד שפירשו למעלה כה"ה יש כאן לפנינו ס"ם להחירה ס' אם היה כאן ע"י דכיוני שני עדים כשרים שראו ביחד כשנתייחדה וכה ראו לבעדים והעדים ראו אותם ושהו שם העדים כשיעור ביאה אח"ל שהיו להם פעם אחת ע"י כדן אכתי איכא ס' שמא לא נבעלה וכדברי הרמב"ם ופ"פ דע"י לחוד אינו אלא ס' מקודשת ודלא כדברי מהר"ן ואפילו למאן דס"ל דלא שרין מעטס ס"ם אלא במתהפכת ס"ם זו מתהפכת בין שתחיל לומר ס' היה שם ע"י ס' לא ואח"ל שהיה שם שמא לא נבעלה ובין שתחיל לומר ס' נבעלה ס' לא נבעלה ואח"ל נבעלה דילמא לא היה שם עדי ימוד וכ"ל כמקדש בלא עדים ואין חוששין לקידושין אפילו

עוד יש ל' דד בנידון שלנו קנה להיחרא מ"ד הסבירא דכל חזקה שאמרו בגמ'רא דל"א עושה בעילתו ב"ז הא דדאי לשם קידושין בעל אינו אלא בדורות הראשונים שבי' דרכם לקדש בביאה. וא"א לקידוש ביאה אלא בעידי יחוד סיה דין זה ברור לכל אבל בזמנינו ובמדינות הללו שאין דרכם לקדש בביאה אין דין זה יודע אלא לחממם הבקאים בהלכות קידושין אבל לזה שהיה כך בשנים הדבר קרוב לומר שלא ה' יודע ובקי בהלכות קידושין דימא שבעל לשם קידושין ובעידי יחוד משום חזקה זו דל"א עושה בעילתו ב"ז והלואי שרוב המורין שדברינו ידעו הלכות קידושין על מהכותנו. ועוד יש ללמד בביחרא כ"ל שמתוך שהאלה נראה שזה הנאבד והאשה לא היו להוציא זה לזה ואין לבז גס זה ולא היחה לה נחה רוח ממנו אלא שאין ראויה להאריך עוד בזה כי די להחיר אשה זו כמה שכתבנו : **עוד** יש לי פתח גדול בביחרא דהאי איחחא דכיון שנאבד בשעת השריפה שהיחה בעיר זה כמה וכמה שנים שנאבד וזכו ולא נשמע ממנו כלל על כה"ג ב' מהר"י בעל חרומת הדשן בכחציו ופסקיו שלו ס' קל"ט וז"ל מ"מ דמ"ע איכא להחיר כיון דנסיק קלא דלא פסיק ש"ה יחזק ה"ל מה ונהרג או שנעשו ובעל שם סיה ויש לו קרובים הרבה בכמה מדינות זה כמה שנים שנתקע שמו ואבד וזכו ובע"ה עכשיו בגלותו אינו מפורדים מעט בכל מקום ואילו היה חי ברשות מאחים או ג' מאוח פרסה היה נודע ונשמע לנו וכה"ג מקרי רובא דשכית טובא אע"פ שאינו צא אלא מכה סממא הוי כמו סחם ספרי דרייני מיגמר גמירי ורוב מלוין אלא שחיטה מומחין סם דאינסו נמי מכה סממא קלתי כו' ונראין הדברי' בזמנינו אפי' אדם בינוני אם אי"ה דמי הוא עדיין הוי ליה קלא כזה כמה שנים עפי ועפי מקלא דלורבא מרבנן בזמן חכמי התלמוד שהיו ישראל עם רב בכמה וכמה מקומות כו' ע"ש. וכ"כ שנאבד ונעלם בשעת השריפה דיותר לאומדנא דמוכה הוא כשנרף בתוך השריפה גדולה שהיה בעיר כיון שנאבד וזכו ממנה שנים ואפילו בלאש בינוני החיר מהר"א מעטס זה מ"ש זה שנראה מתוך השאלה שהיה בן גדולים ואציו עשיר ואדם חשוב אם היה חי אפילו כמה מאות פרסאות היה נשמע ממנו ואע"פ שאין לשמוך על היחרא זה לתוד וילמוד ממנו למקום אחר מ"מ סקיף גדול הוא לכל בני עממי דאמנן. העולם מזה שאיתחא זו מותרת לכל אדם מהני שלשה עמודים שרוב דיני תורה והוראותיהם מיוסדים וסמוכים עליהם רוב וחזקה וספק ספיקא. הנראה לע"ד כתבתי פה מיין היום יום השני עשרים יום לחודש שבט תקמ"ד כ"ד אה"ג ה'ק' אריה ליב חפ"ק ה"ל ואנפי' :

2) Other Rules of Kiddushin that Necessitated Changes in Wedding Ceremony

תלמוד בבלי מסכת קידושין דף ב עמוד ב

תני האשה נקנית וניתני התם האיש קונה מעיקרא תני לישנא דאורייתא ולבסוף תני לישנא דרבנן ומאי לישנא דרבנן דאסר לה אכ"ע כהקדש וניתני הכא האיש קונה משום דקא בעי למיתנא סיפא וקונה את עצמה בדידה תנא נמי רישא בדידה וניתני האיש קונה ומקנה משום דאיכא מיתת הבעל דלאו איהו קא מקני מן שמיא הוא דמקני לה ואב"א אי תנא קונה ה"א אפילו בע"כ תנא האשה נקנית **דמדעתה אין שלא מדעתה לא**.

רמב"ם הלכות אישות פרק ז הלכה כב

המקדש את האשה וחזר בו מיד הוא או היא אע"פ שהזרו בתוך כדי דיבור אין חזרתם כלום והרי היא מקודשת.

3) Four Periods in Jewish History and Rabbinic Authority during Those Periods

Sense of Jewish People Solved Problems due to Lack of Rabbinic Authority (and other Problems)

סדר קידושין ונישואין עמוד ה

**חלוקת החומר העלתה ארבע תקופות : א. תקופה ראשונה : עד גירוש ספרד.
ב. תקופה שניה : עד גזירת ת"ח. ג. תקופה שלישית : עד אבדן האוטונומיה
המשפטית. ד. תקופה רביעית : השפעות האמנסיפציה. מובן שלא בכל מקום
יכולנו לשמור בקפדנות על חלוקה זו כדי לא להפריד בין הדבקים.**

משנה מסכת כתובות פרק ה משנה ב

נותנין לבתולה שנים עשר חדש משתבעה הבעל לפרנס את עצמה וכשם שנותנין לאשה כך נותנין לאיש לפרנס את עצמו ולאמנה שלשים יום הגיע זמן ולא נשאו אוכלות משלו ואוכלות בתרומה רבי טרפון אומר נותנין לה הכל תרומה רבי עקיבא אומר מחצה חולין ומחצה תרומה:

תלמוד בבלי מסכת בבא מציעא דף קד עמוד א

הלל הזקן היה דורש לשון הדיוט דתניא אנשי אלכסנדריא היו מקדשין את נשותיהם ובשעת כניסתן לחופה באין אחרים וחוטפים אותם מהן ובקשו חכמים לעשות בניהם ממזרים אמר להן הלל הזקן הביאו לי כתובת אמכם הביאו לו כתובת אמן ומצא שכתוב בהן לכשתכנסי לחופה הוי לי לאינתו ולא עשו בניהם ממזרים.